

De reüll
per Llorenç Capdevila

EL CENTRE DE L'UNIVERS

A l'edat mitjana imperava el Teocentrisme, que ho feia girar tot entorn de Déu. El Creador era l'únic director de la seva obra. Déu estava per sobre de la ciència i de la voluntat humana. No va ser fins al Renaixement que va aparèixer la visió del món antropocèntrica, que desplaçava Déu i veia en l'home la mesura de tot. El món es jutjava i s'organitzava en funció de la condició humana i del seu benestar. La doctrina antropocèntrica, amb tots els matisos imaginables (inclòs el del biocentrisme, que demana un similar respecte moral per a tots els éssers vius), ha prosperat fins als nostres dies. El tombant de segle i de mil·lenni ens ha portat, però, algun peculiar canvi ètic en relació amb la visió del món que té Occident. És el que jo anomeno, i permeteu-me la frivolitat, Paidocentrisme (del grec "paidós", nen, i "kentron", centre), és a dir, l'infant com a centre de l'Univers.

Observem, si no, alguns canvis en el comportament de la nostra civilització durant els darrers quaranta o cinquanta anys. Fins fa ben poc, per exemple, la infantesa era una etapa de la vida que calia superar com més aviat millor perquè el que feia falta, en la majoria de famílies i de societats, era mà d'obra productiva. L'adolescència, per tant, no existia. Els nens passaven dels pantalons curts als llargs (de la infantesa a l'edat madura) d'un dia per l'altre i sense contemplacions. En aquest sentit, la canalla més aviat feia

nosa i si algun marrec cridava gaire l'atenció el més probable és que acabés amb un bolet entre el cap i l'esquena.

Així, si fa un temps a un nen que fes el mico interrompent la conversa dels adults li haurien etzibat un "fuig d'aquí" (qui sap si acompanyat d'una amenaça de ventallot), avui el més habitual és que els adults ho deixin tot i riguin bocabadats l'ocurrència de l'infant. Així, també, si fa un temps se seguia un ordre jeràrquicament inviolable a l'hora de servir a taula, avui els menuts són els primers i, fins i tot, en molts casos, comencen a menjar abans que els altres.

Fa temps que els nens han passat a ser els reis de la casa, han superat fins i tot aquest estatus i s'han acabat convertint en el centre del nostre Univers. Posseeixen el control del comandament a distància, els riem totes les gràcies, tenen embadalit permanentment l'entorn adult, al voltant d'ells giren bona part de les converses, ens aixequem perquè seguin al transport públic i ens condicionen les vacances (les famílies ja no viatgem a París, sinó a Eurodisney). Què passa, però, quan un dia es veuen desplaçats del nucli i descobreixen que **només són una peça més en l'engranatge social?**

Ens en riem dels budistes, que converteixen algunes criatures en divinitats terzenals, i tractem els nostres marrecs com si fossin petits déus.

